

HOLLANDIAI SZAKMAI GYAKORLAT

ZÁRÓ BESZÁMOLÓ

Szekeres Rebeka
Raoul Wallenberg Szakközépiskola és Szakiskola
kisgyermekgondozó, -nevelő
14. Go
2015. február 15.

2014. november 2. és 30.-a között volt szerencsém az Erasmus+ program keretein belül egy hónapos gyakorlatot eltölteni Hollandia egyik városában, Leeuwardenben.

Az első héten még nem gyakorlatra jártunk, hanem megismerkedtünk egy kicsit a holland életmóddal, nevezetességekkel. Első nap csak estére értünk el szálláshelyünkre, ami a Lienwardstaete kollégiumban volt, szóval csak másnap sikerült belevetnünk magunkat a holland életbe.

A sort a helyi iskolával, a Friese Poort-tal kezdtük. Sokféle képzést lehet végezni, ezért ehhez mérten az iskola is igen nagy. A különböző képzési területeknek külön-külön van saját szárnya az épületen belül. Sokkal hangsúlyosabb ott a gyakorlati képzés, mint nálunk, így a gyakorlati tantermek modernnek, jól felszereltek, ezen kívül a diákok már az első évtől kezdve sokat járnak külsős gyakorlatra, hogy megfelelően el tudják sajátítani szakmájukat.

sosem láttam ilyet.

Kedden az MCL-t (Medisch centrum Leeuwarden), a kórházat nézhettük meg. Először tartottak nekünk egy rövid előadást a holland egészségügyi rendszerről, majd körbevezettek minket a gyerekosztályon, még a koraszülötteket ellátó teremben is végigsétálhattunk, és bemutattak egy inkubátort közelről, elmagyarázták mi mire jó, hogyan kell használni. Nagyon érdekes volt számomra, hiszen még

A szerdai napunk kicsit zsúfoltabban telt, mint az addigiak. Reggel a SMOEL-ben kezdtünk, ami egy fogyatékosokat foglalkoztató műhely. Különböző tevékenységeket folytatnak itt, van, aki mozaikokat készít, más szobrászkodik, fest, vagy éppen képregényt rajzol. Ez a hely azért jó, mert így napközben térítési díj ellenében el tudják foglalni magukat, tehetségüket fejlesztik, valamint az elkészült tárgyakat

kiállítják, és ha valaki megveszi őket, akkor ez a pénz is őket illeti. Nem igazán van rálátásom arra, hogy ehhez hasonló dolgok mennyire vannak Magyarországon, de ez nagyon tetszett Hollandiában, hogy nem hagyták a sérült emberek negatív megkülönböztetését, hanem olyan programokat hoztak létre, ami elősegíti az integrációjukat. Sokkal elfogadóbb, toleránsabb nemzet, mint a miénk. Ezután elvonatoztunk Franekerbe, ahol

megnéztük a planetáriumot, amit az 1700-as évek környékén épített egy férfi a saját hálószobájuk mennyezetére. Hihetetlen mire volt képes ez az ember! Ráadásul az egészet meghagyták eredeti állapotában, csak a festést szokták megújítani néha, szóval tényleg bámulatos. A napunkat Harlingen Havenben zártuk, ahol megnéztük a kikötőt, ami elég szeles volt, szóval beültünk egy kávézóba, és megkóstoltuk a nevezetes holland „warme chocolademelk”-et.

A csütörtöki napunk is hasonlóan izgalmasan telt. Dél előtt a Fríz Múzeumban tekintettük meg a II. világháborús kiállítást. Mindig sokkoló számomra, hogy ez mekkora szégyenfolt az emberiség történetében. Igazán letaglózó volt, néhány ember történetét külön ki is emelték, ami még tragikusabbá tette az egészet. Rengeteg útlevelet, akkor emlékeket, tárgyakat láttunk, köztük zsidócsillagokat, pénz érméket,

ruhákat, még egy akkori motor is ki volt állítva. Megismerkedhettünk az ellenállók életével is, valamint titkos kézmozdulataikkal. Érthetetlen történések sora. A múzeum után a Boatwarffot látogathattuk meg, ami hasonló hely, mint a SMOEL, itt mentálisan sérült emberek építenek, javítanak, festenek főleg hajókat azért, hogy

egyszer majd képesek legyenek visszaintegrálódni a társadalomba. Ők viszont nem fizetnek azért, hogy itt dolgozhassanak, céljuk az, hogy jobban legyenek. Ezután elbuszoztunk Drachtenbe, ahol bemutatták nekünk a mentőállomást. Először egy előadással kezdtek, ahol elmondták milyen típusú mentők vannak, hogyan zajlik a mentőhívás. Körbevezettek minket, végül megmutattak belülről egy mentőautót, és elmagyarázták mit mire használnak. Nekem ez különösen érdekes volt, mert a szakmámból kifolyólag nem találkoztam még ilyennel.

Pénteken végre megismerhettük a gyakorlati helyeinket. Én az egyik leeuwardeni bölcsődébe kerültem, a szállásunktól kb. 20 perc sétányira, a Stichting Kinderopvang Friesland-be. Gyerek már nem volt benn, az egyik gondozóval, Sannéval beszélgettem, aki elmagyarázta a rendszert, odaadta a munkabeosztásom. Itt nincs kifejezetten bölcsőde, inkább délelőtti „megőrzésnek” mondanám. Reggel fél 9-re hozták a gyerekeket, majd fél 12 körül jöttek értük. Délután pedig 2-re kellett visszamennem, mert az iskolás gyerekek akkor végeztek a tanórákkal, jöttek a napközibe, majd 5-6 körül vitték őket haza.

Leeuwardenben úgynevezett „gyermekközpontokat” hoztak létre, egy ilyenben voltam én is gyakorlaton. Ennek lényege, hogy van egy nagyon hosszú épület, aminek az egyik felében kezdenek kicsiként a gyerekek 2-4 éves kor között, ez a nappali megőrző. Ezután kerülnek a mellette levő terembe pontosan a 4.

születésnapjukon, ami 1. osztályként van számon tartva. Itt megtanulják a betűket, alapvető ismereteket, de még mindig jelentős szerepet játszik napjaikban a játék. És ez így megy teremről teremre, amíg el nem érik a 12 éves kort. Akkor kell másik iskolába menniük.

Az első hétvégénket Amszterdamban töltöttük. Először elfoglaltuk a szállásunkat, majd nyakunkba vettük a várost. Közösen

nézelődtünk kicsit, majd ebédeltünk, és ki-ki elindult a maga útjára. Nikivel elmentünk az Anne Frank Múzeumba, hogyha már egyszer itt vagyunk, és van rá lehetőségünk, akkor nem hagyjuk ki. Rendkívül érdekes és izgalmas, ugyanakkor lesújtó is volt, ha belegondol az ember ebbe az egészbe. Az a II. világháború... Utána vásároltunk egy kicsit, majd este megnéztük természetesen a Piros Lámpás negyedét is. Meglepő volt, hogy rengeteg ember volt még ekkor az utcákon, csak lépésben tudunk haladni. Hamar meguntuk, számomra pedig roppant kiábrándító is volt a helyzet. Vasárnap még kicsit nézelődtünk a városban, sétáltunk a gyönyörű utcákon, majd egy kora délutáni vonattal visszautaztunk Leeuwardenbe.

A második héten még a Friese Poortban kezdtünk, beültünk pár tanórára. Furcsa, hogy itt mennyivel szabadabbak a gyerekek, órán simán telefonoznak, ki-be sétálnak, keresztneveikön szólítják a tanárt stb. Nem tudtam eldönteni, hogy ez mennyire jó vagy kevésbé jó nevelési módszer, azt hiszem az ideális valahol a miénk és a holland nevelés között van.

Ez után a nap után végre megkezdhettem szakmai gyakorlatomat!

Megismerkedtem nagyon sok ott dolgozóval, a mellettünk levő 1. osztályos tanító nénivel is, és persze a másik gondozónővel is, Theával. A bölcsődés napjaim körülbelül hasonlóan teltek,

csak a gyerekek száma változott általában. Reggel jöttek a kicsik fél 9 körül. Először játszottak egy kicsit, majd 9 óra körül körbeültek, mondókáztak, énekeltek egy kicsit, majd kimentünk az udvarra velük, ahol az 1. osztályosok is kint voltak. Játszottak, amíg mi felügyeltük őket, szükség esetén rendet tettek a felnőttek, majd 10 óra után bementünk. Mindenki leült az asztalhoz, lefertőtlenítették a kezüket, majd neki láttak a saját, otthonról hozott kis gyümölcsöknek (pl.: mandarin, banán, kivi), ittak hozzá az innivalójukból, majd énekeltek párat, és felkelhettek az asztaltól, mehettek játszani vissza. Fél 12 körül jöttek az utolsó gyerekért is, szóval amint az utolsó kicsi hazament, mehettem én is. Az otthon töltött idő általában ebéddel és azzal telt, hogy az osztálytársaktól kapott anyagot másoltam, mert nem szerettem volna túlságosan lemaradni tőlük, így hasznosan tudtam tölteni azt az időt. 2 órára visszamentem a

nagyokhoz. Végtelenül aranyosak voltak. Szerencsére ők elég hamar megértették, hogy nem tudok hollandul, csak angolul, ezért a beszéddel nem is nagyon próbálkoztak, inkább mindent megpróbáltak elmutogatni. 5 óra után haza is tudtam menni, amikor már elvittek minden gyereket, a szálláson pedig megbeszélgettük egymással, hogy kinek mi a tapasztalata a gyakorlati helyét illetően, hogyan telt a napja.

Kezdetben nagyon frusztrált, főleg a kicsiknél, hogy nem értem mit beszélnek, mert ők nehezen értették meg, hogy én nem tudok hollandul, így ők nyugodtan beszéltek velem a saját nyelvükön, és értetlenül néztek rám, akkor nem reagáltam az elhangzottakra. Egy idő után persze ők is rájöttek, hogy ez így nem működik, ezért már csak mutogattak nekem, megfogták a kezem, és odahúztak ahova szerettek volna, vagy tömondatokban beszéltek, amit pár nap után már egész jól megértettem.

A nagyokkal könnyebb volt a dolgom. A kedvemért még pár angol mondatot is megtanultak, és ha szerettek volna valamit, akkor mondták, hogy „Can you help me?“, majd elmutogatták, hogy mit is szeretnének. Ők nagyon élvezték, hogy én nem holland vagyok, többször meg is kértek rá (amit Thea fordított nekem), hogy beszéljek nekik valamit magyarul. Velük csináltam pl.: lufi fejű hajás bábút, cicáknak hotelét, de festettünk képeket is, rajzoltunk, és persze rengeteget színeztünk.

Közeledett a Sinterklaas, a holland Mikulás ideje, ezért a napok már az erre való készülődés jegyében teltek. Egy Friese Poortos gyakorlatos lánnyal, Demivel lemostuk az ablakról az előző témához tartozó képet, valamint papírból csináltunk Pakjesboot-ot (ajándékos hajó), mert itt a Mikulás Spanyolországból érkezik egy ajándékokkal teli hajón a Zwarte Piet-ekkel (Fekete Péter), akik a segítői, és 3-4 hétig marad. Az egyik ablakot Sinterklaasos zászlókkal kellett kidíszítenünk, nem mondom, meggyűlt azzal is a bajunk, de sikeresen elvégeztük a ránk bízott feladatot.

A hétvégén mi is megtapasztalhattunk a híres-neves Sinterklaas eljövetelét, és az ezt övező ünneplést. Ha akartuk volna sem téveszthettük volna el a helyet, mert rengeteg ember volt az utcán, akik mind egyfelé igyekeztek. Nagyon sokan voltak, szóval nem tudunk igazán közel kerülni. Láthattuk a hajókat, valamint a Zwarte Pieteket, akik egy szörfdeszkaszerű valamin egyensúlyoztak a vízen, még több

sétált a gyerekek között, pacikat adva, közös képeket készítve, édességeket osztogatva. Innen tovább sétáltunk, mert ők is haladtak a város központja felé, ott énekeltek, zenéltek, a csatornákon is ott voltak néhányan, járták az utcákat, mindenhova jókedvet, zenét és édességet vité. Az idő nem volt túl kegyes, szemerkélt az eső, de még ez sem szeghette kedvét annak a sok száz gyerekek, aki ott volt, és persze nekünk sem. Mind úgy viselkedtünk, mint a kisgyerekek. Valljuk be, ránk is hatással volt, mi is nagyon élveztük a dolgot! A mozgalmas szombat után legfőképp pihenéssel telt a vasárnapunk, próbáltuk kipihenni az első gyakorlatos helyet, valamint utolérni magunkat az otthoni dolgokkal. Több-kevesebb sikerrel működött a dolog.

A harmadik hetünket is a Friese Poortban kezdtük, megint tanórákon vehettünk részt. Testnevelés szerű óránk volt, de nem a hagyományos értelemben, mindenki maradhatott a rendes ruhájában, egyszerű és vicces labdajátékokat játszottunk. Sose gondoltam, hogy valaha is fogok hokizni fabotokkal és felmosóronggyal. Rengeteget nevtünk azon az órán. Estére pedig hivatalosak voltunk vacsorára az egyik Tanárnőhöz, aki Magyarországról jött ki. Tényleg nagyon finom volt, amit főzött nekünk, de azt hiszem igen csak felértékelődött nálunk az értéke a főtt ételnek az elmúlt két hét alatt.

Nagyon jól telt a hét a bölcsődében, egyre jobban éreztem magam, a gyerekek is egyre jobban elfogadtak. Nagyon pozitív élmény volt, amikor Thea megkért, hogy fessek az egyik ablakra házakat. Hát, először kicsit húztam a számat, hogy ez így nem lesz jó, nekem ez nem fog menni, de Thea megnyugtató, hogy csak a házakat

kell megfestenem, a többit majd Sanne fogja megcsinálni. Először csak felrajzoltam

az ablakra, hogy mit szeretnék, de nem lett olyan vészes, szóval belekezdtem a festésbe. Az elején nagyon ügyetlennek és bénának éreztem magam, de utána a gyerekek sorba odajöttek

megnézni, hogy mit csinálok, hogy csinálom, érdeklődve követtek minden egyes ecsetvonást (De tényleg, az ecsettel mozgott a fejük! Nagyon bájosak voltak!). A gyerek miatt rájöttem, hogy nem kell Picassonak lennem ahhoz, hogy tetsszen valami. Nekik elég a "gagy", általam festett házak képe is, mert látták a folyamatot és tudták, hogy nekik készül. Ezek után minden pillanatát élveztem!

A hétvége remekül telt, eljutottunk Amelandra, egy gyönyörű szigetre. végre béreltünk bicikliket! 3 hete arra vágyom, hogy biciklizhessek itt Hollandiában, de sajnos elég drága, így nem nagyon engedhetjük meg magunknak. Rövid biciklizés után egy parkolóban le kellett állnunk, ahol csak egy kis domb választott el tőlünk a tengertől. Az a látvány valami lenyűgöző volt! Annak ellenére, hogy elég ködös volt

az idő, mindenkit megcsapott a tenger végtelen volta. Elég hideg volt meg fúj a szél, szóval visszamentünk a biciklikhez, majd visszatekertünk a sziget belsejébe, és kerestünk egy vendéglőt, ahol megebédeltünk. Utána tovább

bicikliztünk, a sziget egy másik részére is elmentünk, ahonnan megint láthattuk a tengert, szóval itt is rengeteg képet csináltunk. Ott aznap jött a Sinterklaas, szóval ismét tanúi lehettünk ennek az

egész felhajtásnak, rengetegen voltak, alig lehetett egy bizonyos pont után mozdulni az utcán, szóval inkább visszafordultunk és bicikliztünk még egy kicsit a bocik és földek között, majd a komp felé kanyarodtunk. Leadtuk a bicikliket, majd visszakompoltunk, haza buszoztunk és elégedetten, élményekkel telve feküdtünk le.

Az utolsó hét számomra már kicsit szomorúan telt, mert csak arra tudtam gondolni, hogy nem sokára itt kell hagynom ezt az egészet, a kollégiumi embereket, a gyerekeket, Sannét és Theat, a gyönyörű várost. Persze izgatott is voltam, mert

már nagyon vártam, hogy újra láthassam a családomat. Ebben a furcsa kettősségben telt el a hét.

A bölcsődei életet nagyon élveztem, már pelenkáztam is, ami teljesen új volt számomra, hiszen itthon még csak babán gyakorolhattam, de ahhoz képest nem sikerült annyira katasztrofálisan, mint gondoltam volna,

a napok múlásával pedig egyre inkább belejöttem. Az utolsó napomon kaptam egy ajándék kosarat, amit teleraktak nekem mindenféle holland finomsággal. Teljesen meg voltam hatódva, nagyon jól esett ez a kedves gesztus. Majd volt a nagyok közül, aki rajzolt is nekem, és kaptam tőlük egy képet, amire mindannyian ráírták a saját nevüket, és rajzoltak mellé. Kicsit szomorúan hagytam el a bölcsődét utolsó nap tudva, hogy többet nem fogom megtenni ezt az utat, és a gyerekeket sem fogom látni.

Utolsó leeuwardeni napunkon visszamentünk az iskolába, ahol megtartottuk a záró prezentációt, majd búcsú ebédet rendeztek nekünk, ahol jelen voltak azok a tanárok, akik az elmúlt 4 hétben a segítségünkre voltak.

Az utolsó holland hétvégünket Rotterdamban töltöttük. A szállás elfoglalása után sétáltunk a városban, majd jegyet váltottunk az Euromastra, ami egy körülbelül 180 méter magas torony, és gyönyörű kilátás nyílik a tetejéből a városra. Meglátogattuk a piacot is, ahol nagyon sokféle dolgot lehet venni, majd a napunkat egy olasz étteremben zártuk, ahol elfogyasztottuk az utolsó közös vacsoránkat. Vasárnap reggel még elmentünk hajókázni. Ez kivitt minket a

teher kikötőbe, így rengeteg hatalmas teherszállító hajót és rakományokat láthattunk, amire Magyarországon nem igen van lehetőség. Ezután mindenki vásárolgatott egy kicsit, de igazából már csak az idő múlását vártuk, hogy végre vonatra szállhassunk, ami elvisz minket a Schipholra, ahol felszállhatunk végre a hazafelé tartó repülőre. Az úton mindenki nagyon izgatott volt már, hiszen leszállás után végre újra láthattuk a családjainkat.

Hosszú, és nagyon izgalmas utazás volt ez a 4 hét. Ha lehetne, újból megismerném. Nem csak a szakmai fejlődésemet segítette elő, hanem megmutatta, hogy a nyelvi nehézségek is leküzdhetőek, csak hinniem kell magamban, így az önbizalmamra is pozitív hatással volt.